

Nogle påstande om kunsten og kunstneren i anledning af Knud Oddes udstilling "Pavane"

Af Constance Bonacieux

Kultur er disciplinering. Kunst er kulturel kompensation.

Billedkunst er et sted, hvor man kan se nye ting, som om man genser noget, man ikke vidste, man havde set før – i verden, i andre, i én selv.

Kunsten handler ikke om sandheder. Derfor er den aktuelle opløsning af de politiske sandheder akkompagneret af "det tavse flertals" stupiditet og pengeoverklassens egomane afstumpethed ikke bare en trussel mod den politiske fornuft og demokratiet, men mod kunsten og det kunstige ved at opløse forskellen mellem det sande og det falske, mellem det virkelige og det uvirkelige og tillige mellem herskeren og narren. Narrens funktion er opløst, når herskeren er narren.

Kunstneren modellerer og kompletterer en forestilling om verden og sig selv gennem sine værker, men f.eks. maleren maler ikke sig selv, maleren leverer byggesten og spejle til konstruktionen af sig selv, og i denne uafsluttede proces kan der ikke skelnes mellem kunstneren og mennesket, der er én og samme person. Kunstneren er sin egen Pygmalion (den misogyne konge i Ovids *Metamorfoser*, der skabte en skulptur af en kvinde, som han forelskede sig så inderligt i, at han bad Afrodite gøre den levende).

Mellemværendet med kunsten (det interessante), det, der for kunstneren ligger mellem formen og emnet og for beskueren mellem beskueren selv og værket, er det væsentlige, og det drejer sig ikke specielt om samfundsproblemer her og nu, dårlig samvittighed over noget, man ikke kan gøre noget ved, eller god samvittighed over noget, man har gjort noget ved. Det har ikke noget med noget andet at gøre end mellemværendet selv. Lyt til Faurés eller Ravels pavaner, og det skulle være klart, hvad jeg mener. Eller bedre lige her, betragt Knud Oddes billeder.